

† Μητροπολίτου
Ἰωραποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2019
Συνοδικὴ Ἐκδήλωση

1919-2019

Ἑκατὸ ἔτη μιᾶς ἀντορθοδόξου πορείας

Ἡ καθοριστικὴ συμβολὴ
τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐπισήμου Ἐκκλησίας
στὴν θεμελίωσι καὶ ἐξέλιξι
τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*

Α'. «Αἰχμαλωσία» ἢ «Νόσος» ὁ Οἰκουμενισμός;

Β'. Αἰτιώδης συνάφεια Οἰκουμενισμοῦ - Ἡμερολογιακοῦ.

Γ'. Ὁ Μεταρρυθμιστὴς τοῦ 1924: πρωτοπόρος Οἰκουμενιστής.

Δ'. Κρήτη: «τὸ ἔσχατον πτόμα».

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Μητρόπολις Ἰωραποῦ καὶ Φυλῆς

2019

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιωπά... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1321)

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2019 - Συνοδικὴ Ἐκδήλωσις

1919-2019

Ἐκατὸ ἔτη μιᾶς ἀντορθοδόξου πορείας.

**Ἡ καθοριστικὴ συμβολὴ
τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐπισήμου Ἐκκλησίας
στὴν θεμελίωσι καὶ ἐξέλιξι
τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως***

**† Μητροπολίτου
Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ**

Μακαριώτατε Πρωθιεράρχα καὶ Πατέρα μας·

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἀδελφοί μου Ἀρχιερεῖς·

Συμπρεσβύτεροι καὶ Συνδιάκονοι Πατέρες·

Ὅσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχές·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές μου·

Ὡς ἀσπάζομαι μὲ τὸν σαρακοστιανὸ εὐχαιτικὸ χαιρετισμό:
«Φῶς Χριστοῦ Φαῖνοι Πάσι»!...

Ἐπικαλοῦμαι ταπεινὰ καὶ εἰλικρινὰ τὴν βοήθεια τῶν εὐχῶν καὶ προσευχῶν Σας, προκειμένου νὰ ἀνταποκριθῶ τὸ κατὰ δύναμιν στὴν ὑπακοὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας καὶ νὰ ἀρθρώσω λόγον ἀγαθόν, κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴ καὶ λαμπρὰν ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας μας.

• «Κύριε, διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων Σου τῶν Ἀγίων, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου»!...

(*) Ἡ μελέτη αὐτὴ ἐξεφωνήθη ὡς Εἰσήγησις (80') στὴν Συνοδικὴ Ἐκδήλωσι, τὴν 4/17.3.2019, Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, στὴν Ἀθήνα, στὴν Αἴθουσα τοῦ Φ.Σ. «Παρνασσός». • Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, προεβλήθη σχετικὴ ταινία (20'),

Α'. «Αιχμαλωσία» ἢ «Νόσος» ὁ Οἰκουμενισμός;

Τὸ ἔτος 2003, εἶχε διατυπωθῆ ἀπὸ γνωστὸ πανεπιστημιακὸ Καθηγητῆ, κληρικὸ ἀντι-οικουμενιστῆ, ἡ ἐξῆς ἄποψις:

«Ἡ ἐν Φαναρίῳ ἐγκλειστη καὶ ἡρωϊκῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βρίσκεται τώρα, ἐδῶ καὶ ἓνα αἰῶνα, σὲ νέα αιχμαλωσία μετὰ ἀπὸ ἐκείνην τῆς Τουρκοκρατίας, στὴν αιχμαλωσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»¹.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ ἔκτοτε ὑπεστηρίχθη καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Καθηγητοῦ, μάλιστα καὶ κατὰ τὸ προηγούμενο ἔτος 2018:

«Αἰχμάλωτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἡ Κωνσταντινούπολη»· «ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης αἰχμάλωτη στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἤτοι Συγκρητισμοῦ, διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκευτικοῦ»· «ἡ μεταλλαγμένη Κωνσταντινούπολη τῶν Οἰκουμενιστῶν πρέπει νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν αιχμαλωσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»².

Ἡ ἄποψις αὐτὴ, περὶ δῆθεν αιχμαλωσίας καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι δῆθεν αἰχμάλωτος, προκαλεῖ εὐλογοπροβληματισμὸ σὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι παρακολουθοῦν προσεκτικὰ καὶ νηφάλια τὴν προῖστορία, τὴν γένεσι καὶ τὴν ἐξέλιξι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως στὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξη Ἀνατολή.

Ἀπὸ καθαρῶς ἔτυμολογικῆς ἀπόψεως, εἶναι γνωστὸν, ὅτι «αἰχμάλωτος» εἶναι ὁ συλληφθεὶς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς αἰχμῆς ζῖφους ἢ δόρατος: αἰχμῆ + ἄλωτός· ἐκ τοῦ ῥήματος ἀλίσκομαι, ἤτοι συλλαμβάνομαι, κυριεύομαι.

μὲ γενικὸ τίτλο: **«Ἡ Συγκρητιστικὴ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ “Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν”**», ἡ ὁποία περιελάμβανε τὰ ἐξῆς τρία **Μέρη**: **Α'**. 1948-2018. «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν». Σύναψις μᾶς Οἰκουμενιστικῆς Διαθήκης. **Β'**. Συγκρητισμός. Διαθρησκευτικὸς Οἰκουμενισμός. Πρὸς ἓνα «Παγκόσμιον Συμβούλιον Θρησκευτιῶν»; **Γ'**. Ὑψώθηκε ὀριστικὰ πλέον τὸ «τεῖχος» μετὰξὺ Γνησίας καὶ νόθου Ὁρθοδοξίας.

1. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, «Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις. Νέα ἀνοίγματα στὸ Βατικανὸ καὶ στοὺς Προτεστάντες. Φανάρι καὶ Ἀθήνα ἀντίπαλοι καὶ συνοδοιπόροι», περιοδ. **«Θεοδρομία»**, Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2003, σελ. 284 καὶ 288.

2. Τοῦ Αὐτοῦ, «Ἡ Κωνσταντινούπολη τῶν Οἰκουμενιστῶν δημιουργεῖ σχίσματα – Μετὰ τὸ Ἡμερολογιακὸ ἔρχεται τὸ Οὐκρανικόν», περιοδ. **«Θεοδρομία»**, Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2018, σελ. 379 καὶ 385.

Και ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: ἄρα γε, ἀπὸ ποῖον ἐχθρὸν ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπειλήθηκε, συνελήφθη καὶ ἐν τέλει ὑποδουλώθηκε;

Βεβαίως, εἶναι γνωστὸν τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Βυζαντινολόγου Στήβεν Ράνσιμαν († 2000): «*Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐν αἰχμαλωσία*»³, ἀλλὰ ἐκεῖ ἡ φράσις κυριολεκτεῖ, ἐφ' ὅσον ἡ Κωνσταντινούπολις μετὰ τὴν Ἄλωσιν εὐρίσκετο πράγματι αἰχμάλωτος, ἀλλὰ καὶ πάλι μόνον ἐξωτερικά.

Ἄς εἴμεθα λοιπὸν εἰλικρινεῖς...

Ἡ ὄντως ὀδυνηρὰ πραγματικότητα, ὅπως τεκμηριώνεται αὐτὴ ἱστορικά, εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ νοσεῖ βαρύτερα, διότι –κατὰ τὸν ἀείμνηστον Καθηγητὴν Ἀνδρέα Θεοδώρου († 2004):

«Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον!»⁴.

Ἄλλο εἶναι ἡ αἰχμαλωσία –καὶ μάλιστα ἡ ἀκούσιος· καὶ ἄλλο ἡ νόσος –καὶ μάλιστα ἡ ἐκούσιος.

Τὸ Φανάρι δὲν αἰχμαλωτίσθηκε παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ στὸν Οἰκουμενισμό· τὸ Φανάρι ἐνόσησε ἐθελουσίως τὴν βαρυτάτην νόσον τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

*** * ***

α. Ἐν πρώτοις λοιπόν, ἄς τεκμηριώσουμε, βάσει τῆς Ὁρθοδόξου Πατερικῆς Ἱατρικῆς, ὅτι ὁ συγκρητιστικὸς Διαχριστιανικὸς καὶ Διαθρησκειακὸς Οἰκουμενισμὸς εἶναι μία θανατηφόρος ἀσθένεια, ὄντως μία «νόσος πρὸς θάνατον»⁴.

Ὁ πλήρης Φωτὸς καὶ Χάριτος Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς ἐπισημαίνει πολὺ εὐστοχα τὶς καταλυτικὲς ἐπιπτώσεις σὲ πνευματικὸ ἐπίπεδο ἀπὸ τὴν ἄμεση ἢ ἔμμεση κοινωνία μὲ τὴν αἵρεσι.

Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταί, ἐπὶ ἓνα αἰῶνα, «ἐν τῇ τῶν αἰρετικῶν κοινωνία», δίδουν «χώραν παρρησίας» κατὰ τῆς Ἀληθείας στοὺς «παραχαράττοντας τὰ εὐσεβῆ δόγματα νεήλυδας καθηγητᾶς» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ· ταυτοχρόνως δὲ καθίστανται ὅλον ἐν καὶ «ὑπομυχομένοι», δηλαδὴ ἐντάσσονται στοὺς «μὴ θερμῶς ἀντεχομένους τῆς κατ' εὐσέβειαν ἀληθείας»⁵.

3. Στήβεν Ράνσιμαν (Runciman), Ἡ μεγάλη Ἐκκλησία ἐν αἰχμαλωσία (The Great Church in Captivity, 1968).

4. Ἀνδρέου Θεοδώρου († 2004), «Ἡ Ὁρθοδοξία Χθὲς καὶ Σήμερον», σελ. 21, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθῆναι 1973.

5. Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Πρὸς Ἀκίνδυνον Ἀντιρρητικὸς Α', Κεφάλαιον IB', § 61. • «Ἀῦ»· πάλιν, λοιπόν, προσέτι.

«Ὁὐ μικρόν ἐστι κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκότους», λέγει ὁ Κήρυξ τῆς Χάριτος, **«οὐ μικρόν ἐστι δίδόναι τινὰ τούτοις ἀδ' ἴσως παρρησίας»** κατὰ τοῦ Φωτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας⁶.

Ὁ ἀείμνηστος καὶ ἀντι-οικουμενιστῆς Καθηγητῆς Δογματικῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου περιγράφει ὡς ἐξῆς τὴν συμπτωματολογία τῆς νόσου τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς, «σὰν μιὰ σύγχρονη ἐπιδημικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀσθένεια πλήττει ἀνελέητα πολλὰ διαμερίσματα τῆς Ὁρθοδοξίας», τὰ δὲ «φυσιογνωμικὰ στοιχεῖα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς» συντείνουν στὴν «βαθμιαία ἐξάντληση καὶ ἀποδυνάμωση τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ» καὶ «ἀποτελοῦν ὑπαρκτὸ κίνδυνο καὶ θανάσιμο ἐναγκαλισμὸ γιὰ τὴν ἁγία Ὁρθοδοξία μας, γεγονός πὸν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χάνουμε ἀπὸ τὸ ὀπτικὸ πεδίο μας»⁷.

Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον ἐν προκειμένῳ νὰ ἀναφερθοῦμε στὴν διαγνωστικὴ ἱατρικὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ὁποῖοι ἀποφαίνονται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὅτι ἡ ἔκπτωση ἐκ τῆς Ἀληθείας καὶ ἡ υἰοθέτησις τῆς αἰρέσεως ὀφείλεται στὴν νόσον τοῦ σκοτασμοῦ τοῦ νοῦς, στὴν ἀπουσία τοῦ Φωτὸς τοῦ Παρακλήτου:

«Ἡ τῆς ἀληθείας ἀπόπτωσις νοῦ καὶ φρενός ἐστι τύφλωσις»· «ἐκστάντες γὰρ τῆς ἀληθείας [οἱ Εἰκονομάχοι], τὸν νοῦν καὶ τὴν φρένα ἀπετυφλώθησαν»⁸.

Στὸν δὲ Δογματικὸ Ὅρον τῆς αὐτῆς Ἁγίας Συνόδου, οἱ θεοφόροι Πατέρες διακηρύττουν, ὅτι οἱ Εἰκονομάχοι

«ὑπὸ τοῦ ἀπατεῶνος ἐχθροῦ ἀναπτερούμενοι (ἐνισχυόμενοι, ζελογιαζόμενοι), ἐξέστησαν τοῦ ὀρθοῦ λόγου, καὶ τῇ Παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀντιταξάμενοι, πρὸς τὴν σύνεσιν τῆς ἀληθείας διήμαρτον (ἔσφαλαν, ἀπέτυχαν)»⁹.

Ἐν τούτοις, ὁ ὑποστηρίζας τὴν θεωρίαν τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Φα-

6. Βλ. ὑποσημ. 5.

7. Ἀνδρέου Θεοδώρου († 2004), ἐπιστολὴ στὴν ἔφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Ἀθηνῶν, 16.12.1988, σελ. 7.

8. Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 349E, στλ. 356A· Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 866 καὶ 867, Πρᾶξις ζ'.

9. Τῆς Αὐτῆς, Mansi τ. 13, στλ. 376A· Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 873, Πρᾶξις Ζ'.

ναρίου Καθηγητής, αυτο-ανααιρούμενος παραδέχεται, ότι μέσω του

«ἰοῦ τῆς αἰρέσεως, τοῦ Συγκρητισμοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ», «ἔχει ὄντως μολυνθῆ ἐπικίνδυνα ἡ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· τὸ ἐκκλησιαστικὸ κλίμα ἔχει ἀλλάξει· μεταλλαγμένα πνευματικὰ προϊόντα κυκλοφοροῦν, ἀκόμη καὶ στὸ χῶρο τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ ἀληθινὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἔπρεπε νὰ ἀσχολοῦνται οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες. Ἀντὶ ὅμως νὰ ληφθοῦν κατεπείγοντα μέτρα ἐναντίον αὐτῆς τῆς πνευματικῆς μολύνσεως καὶ καταστροφῆς ποὺ ἔχει σωτηριολογικὲς συνέπειες, ἐνισχύεται ἡ μόλυνση καὶ ἐνθαρρύνεται ἡ οἰκουμενιστικὴ πορεία, μὲ τὸ ψευτο-επιχείρημα τῆς μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους»¹⁰.

* * *

β. Ἐν συνεχείᾳ, ὀφείλουμε νὰ τεκμηριώσουμε, βάσει πάντοτε τῶν ἱστορικῶν μαρτυριῶν, ὅτι ἡ νόσος τοῦ Φαναρίου δὲν ἦταν μία **ἀκούσια ἐπιβολή** τῆς «σύγχρονης ἐπιδημικῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀσθένειας»⁶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ τῆς Κωνσταντινουπόλεως **Συγκρητισταὶ** δὲν ἀποκρύπτουν τὴν **αὐτο-συνειδησία** τους καὶ δὲν παύουν νὰ διακηρύττουν, ὅτι δῆθεν¹¹ αὐτοὶ εἶναι οἱ πρωτοπόροι στὴν **Οἰκουμενικὴ Κίνησι** καὶ πραγματώνουν σταθερὰ καὶ τολμηρὰ τὰ **«Βήματα πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινοῦ Χριστιανικοῦ Φρονήματος»¹²**, βάσει τῶν **«Ἐνδεκα»¹³ «Σημείων»¹³** τοῦ **«Σχεδίου»¹³** ὅπως προέβλεπε ἡ **Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος** τοῦ 1920, ἐν «συνοδοιοπορίᾳ τῶν ὀρθοδόξων μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»¹².

10. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, «Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις...», περιοδ. «Θεοδρομία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2003, σελ. 275, 277-278.

11. Γράφομε «δῆθεν», διότι ἡ σοβαρὰ ἔρευνα, βάσει τῶν πηγῶν, μαρτυρεῖ τὰ ἀντίθετα. • Βλ. ἐνδεικτικῶς: Πρεσβυτέρου Πέτρου Alban Heers, «Οἱ Ἱεραποστολικὲς Καταβολὲς τοῦ Συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ – Ὁρόσημα στὴν πρὸ τοῦ 1920 πορεία του», περιοδ. «Θεοδρομία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2005, σελ. 227-252.

12. Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος – Ὁρθόδοξοι Ἀπόψεις», στὸ «**Ε.Π.Ε.Θ.Χ.**», τ. Α', σελ. 351-365, Κεφάλ. III, ἐν Ἀθήναις 1987.

13. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, (σελ. 332-336), σελ. 54 καὶ 55. • Ἡ Ἐγκύκλιος εἶδε ἓνα «**σχέδιον** πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν», τὶς ὁποῖες προέτεινε, «**ἐξ ἑνδεκα σημείων ἀποτελουμένον**».

Σημαίνων Φαναριώτης Οικουμενιστής, ιστορικὸς καὶ βαθὺς γνώστης τοῦ *δυτικοῦ ἀνοίγματος* τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παρατηρεῖ, ὅτι

«οἱ ἀλλεπάλληλες οἰκουμενιστικὲς πρωτοβουλίες ποὺ ἀνέλαβε ἡ Κωνσταντινούπολις στὴν ἀρχὴ τοῦ αἰῶνα μας [Κ' αἰ.]», «δὲν ἀποτελοῦσαν καινοτομία, ἀπερίσκεπτη πράξη ἢ ἑτεροκίνητη, ἀκόμη, ἐνέργεια»¹⁴.

Ἀντιθέτως μάλιστα:

«οἱ πρωτόβουλες ἐνέργειες τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνα μας [Κ' αἰ.], ἦταν ἡ φυσικὴ συνέχεια μιᾶς πραγματικότητας ποὺ βιώθηκε κατὰ τὴν μακραίωνα ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ποὺ πρόσφατα ἀναγνωρίστηκε, χωρὶς περιστροφές, σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο. Ὅτι δηλαδὴ ἡ Ὁρθόδοξος συμμετοχὴ στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση δὲν εἶναι καθόλου ξένη πρὸς τὴν φύση καὶ τὴν ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»¹⁵.

Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἐργάσθηκε ἐξ ἀρχῆς συνειδητὰ

«γιὰ τὴν διάδοση τῆς οἰκουμενικῆς ἰδέας, τὴν γένεση τῆς σύγχρονης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καί, ἀργότερα, τὴν δημιουργία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν θεσμικὴ ἔκφραση τῆς Κινήσεως αὐτῆς»¹⁶.

Δύο ἀκόμη, ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες, μαρτυρίες θὰ καταρρίψουν πλήρως τὴν θεωρίαν περὶ δῆθεν ἀκουσίου αἰχμαλωσίας τοῦ Φαναρίου στὴν συγκρητιστικὴ αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ 2002, οἱ Οἰκουμενισταὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, «ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1902 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεῖμ τοῦ Γ'», ἐξῆραν μὲ εἰδικὸ «Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο» (Σαμπεζὺ Γενεύης, 15-16.11.2002) τὴν πρωτοποριακὴ καὶ

«καθοριστικὴ συμβολὴ τῶν Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων (1902, 1904, 1920)» «διὰ τὴν γέννησιν τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως»,

ὑπεγράμμισαν δὲ μὲ ἔμφασι, ὅτι εἰδικὰ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1902:

14. Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτση, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν ἴδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, σελ. 21, ἐκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1988.

15. Αὐτόθι, σελ. 22.

16. Αὐτόθι, σελ. 193.

*«ὄπῃρξε ἡ καταστατικὴ ἀρχὴ τῆς συγχρόνου Οἰκου-
μενικῆς Κινήσεως γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν» καὶ
«ἐνέπνευσε τὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ
ὁποία δικαίως θεωρεῖται ἡ ἐπίσημη ὀρθόδοξη πρόταση
γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση»¹⁷.*

Ἄλλωστε, εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ διακεκριμένος παπικὸς Οἰκου-
μενιστὴς π. Λὲ Γκυϊγιού (Le Guillou 1920-1990) εἶχε ἐπισημάνει
ὀρθότατα, ὅτι

*«**Ἡ** εἴσοδος [τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς] εἰς τὴν
οἰκουμενικὴν Κίνησιν [διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920] δὲν
ἐνεφανίζετο οὔτε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τύχης, οὔτε δὲ καὶ
μιᾶς ἐξωτερικῆς πιέσεως: ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις ἤλθεν
ἀπλούστατα νὰ συναντήσῃ μίαν κλῆσιν, προελθοῦσαν ἐξ
αὐτοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου»¹⁸.*

¹⁷. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθμ. 615/30.11.2002, σελ. 7-15: «Ἐπιστημονικὸ
Συμπόσιο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Πατριαρχικῆς
καὶ Σиноδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1902 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωα-
κεῖμ τοῦ Γ'».

¹⁸. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, ἐνθ' ἄνωπ., σελ. 57.

Β'. Αιτιώδης συνάφεια Οικουμενισμού - Ήμερολογιακού

Πρὸ ἐτῶν, γνωστὸς λόγιος καὶ φιλο-πατριαρχικὸς Ἀθωνίτης Μοναχὸς εἶχε ὑποστηρίξει, ὅτι δῆθεν

«ἡ κρίση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρήλθε μαζὶ μὲ τὸν δυστυχῆ Πατριάρχην Ἀθηναγόρα» (1972)¹⁹.

ἐπίσης εἶχε γράψει, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποτελεῖ δῆθεν

«κοινωνικοῦ χαρακτήρος σχέσεις καὶ συναντήσεις»,
ὡς καὶ **«κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἑτεροδόξους»**¹⁹.

ἀκόμη ἐδήλωνε, ὅτι δῆθεν

«τίποτε τὸ ἄτοπο δὲν ὑπάρχει στὸ ἄλμα τῶν 13 ἡμερῶν,
παρὰ μόνον ὁ ἄστοχος τρόπος», ἀπλῶς ἡ Ἐκκλησία,
«ὠνόμασε μίαν ἡμέραν ἀπὸ 10 σὲ 23»¹⁹.

καὶ ἐν τέλει, ἐπετίθετο σφοδρότατα ἐναντίον τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἁμερολογίου, χαρακτηρίζων αὐτοὺς δῆθεν

«ὡς ἀπλοϊκοὺς ἀνεγκεφάλους - σχισματικούς», συγκροτοῦντας τὸ **«παλαιοημερολογικὸ ἀπάνθρωπο σχίσμα»**¹⁹.

■ Κατὰ τὴν περίοδο αὐτήν, ἐπίσης γνωστὸς πολυγραφέατος Θεολόγος διετεινέτο, ὅτι ὅσα πρεσβεύουν οἱ Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἁμερολογίου, περὶ τῆς ἀμέσου σχέσεως Οἰκουμενισμοῦ-Ἁμερολογιακοῦ, ἀποτελοῦν δῆθεν **«παραπλάνηση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ»** καὶ **«ἄκρη καὶ ἀνόητη πρόφαση»,** **«ποὺ ἔχουν ἐφευρεθεῖ τελευταῖα καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων»**²⁰.

● Ἐπιβάλλεται λοιπὸν μία σύντομος ἀνασκευὴ τῶν ἀπόψεων αὐτῶν, στὴν προοπτικὴ μάλιστα τῆς Μελέτης μας αὐτῆς, οἱ ὁποῖες διακρίνονται γιὰ μίαν ἀσυγχώρητη προχειρότητα, ἀλλὰ καὶ προφανῆ ἄγνοια ἢ παραθεώρησι τοῦ ιστορικο-θεολογικοῦ πλαισίου γενέσεως καὶ ἐξελιξέως τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924.

* * *

19. Γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου (†), τρία ἄρθρα: ἔφημερ. «**Ορθόδοξος Τύπος**», ἀριθμ. 1494/28.2.2003, σελ. 3· ἔφημερ. «**Χριστιανική**», ἀριθμ. 658 (971)/15.5.2003, σελ. 8 καὶ ἀριθμ. 659 (972)/29.5.2003, σελ. 10· ἔφημερ. «**Χριστιανική**», ἀριθμ. 663 (976)/24.7.2003, σελ. 9-10.

20. Ἀλεξάνδρου Σ. Κορακίδου (Δρος Θ.), Ὁρθοδοξία καὶ Ζωὴ – Παραπλανήσεις, σελ 212, Ἀθήνα 2004.

α. Πρωτίστως, υπενθυμίζουμε στους αύστηρους επικριτάς μας, ότι στην *Α' Πανορθόδοξη Διάσκεψη* τῆς Ρόδου (1961), ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν *Καινοτόμων*

«ἡ ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσία καὶ συμμετοχῆ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει»²¹.

Ἡ συγκρητιστικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ἀναιροῦσε ἀπροκαλύπτως τὴν ἐκκλησιολογικὴ ἀποκλειστικότητα (*exclusiveness*) τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐγκαινίαζε τὴν ἀντι-πατερικὴ οἰκουμενιστικὴ περιεκτικότητα (*comprehensiveness*) στὴν καθ' ἡμᾶς Ἄνατολή.

Τὸ Φανάρι, διὰ τῆς Ἐγκυκλίου, προτείνει τὴν ἴδρυσί μιᾶς «*Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν*», γιὰ τὴν ὠφέλεια «*τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος*», ἐντὸς τοῦ ὁποίου «*σώματος*» νοοῦνται ὀρθόδοξοι καὶ ἑτεροδόξοι, μὲ ὁδηγὸ ἓνα «*σχέδιο πρακτικῆς ἐφαρμογῆς*» «*ἐξ ἔνδεκα σημείων ἀποτελούμενον*»²².

Τὰ «*Ἐνδεκα*» αὐτὰ «*Σημεῖα*» υἰοθετήθησαν, ἐφηρμόσθησαν πλήρως κατὰ τὴν πορεία τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* καὶ ἐπηυξήθησαν εἰς *δέκα ἕξι*, τὰ ἀκόλουθα:

1. «*Δημιουργία κοινῆς ἡμερολογίας*», **2.** «*Ἐντατικοτέρα ἐπικοινωνία δι' ἀλληλογραφίας*», **3.** «*Οἰκειότερα συσχετίσεις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν*», **4.** «*Ἐπικοινωνία καὶ “συναδέλφωσις” Θεολογικῶν Σχολῶν*», **5.** «*Προώθησις τῶν οἰκουμενικῶν σπουδῶν*», **6.** «*Οἰκουμενικὸν πνεῦμα εἰς τὴν καθόλου παιδείαν*», **7.** «*Θεολογικοὶ διάλογοι καὶ συνέδρια*», **8.** «*Οἰκουμενικὴ διαπαιδαγώγησις τοῦ πληρώματος ὅλων τῶν ὁμολογιῶν*», **9.** «*“Συναδέλφωσις” Ἐπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων διαφόρων ὁμολογιῶν*», **10.** «*Κοινὸς ἐορτασμὸς θρονικῶν ἐορτῶν καὶ πολιούχων ἀγίων*», **11.** «*Λύσις δογματικῶν προβλημάτων*», **12.** «*Ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων*», **13.** «*Ἀποφυγὴ δημιουργίας νέων προβλημάτων*», **14.** «*Παραχώρησις εὐκτηρίων οἰκῶν*», **15.** «*Μικτοὶ γάμοι*», καὶ **16.** «*Συνεργασία ἐπὶ εὐρυτάτου ἐπιπέδου εἰς ἐπίκαιρα προβλήματα*»²³.

21. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 366-367, ἐκδ. «Π.Ι.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων – 47, Θεσσαλονίκη 1996.

22. Αὐτόθι, σελ. 332-336· σελ. 55.

23. Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «*Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος – Ὁρθόδοξοι Ἀπόψεις*», στὸ «*Ε.Π.Ε.Θ.Χ.*», τ. Α', σελ. 351, Κεφάλ. III, ἐν Ἀθήναις 1987.

Εἶναι προφανές, ὅτι τὸ πρῶτο «σημεῖον» ἢ «βῆμα» τῆς ἐνωτικῆς διαδικασίας, δηλαδὴ

«ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἔορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν»²⁴,

• ἀποκτᾶ ἐκκλησιολογικὲς διαστάσεις· δηλαδή, δὲν εἶναι ἓνα ἀπλὸ «ἄλμα 13 ἡμερῶν», ἀλλ' ἓνα μέσον πρὸς καλλιέργειαν τοῦ **ἐορτολογικοῦ συγκρητισμοῦ**.

Δὲν θὰ πρέπει ἄλλωστε νὰ λησμονοῦμε, ὅτι τὸ λεγόμενο *Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923* ἐθεώρει τὴν υἰοθέτησι τοῦ λεγομένου *Νέου Ἡμερολογίου*, ὡς

«τὸν πρῶτον λίθον διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ»²⁵.

Τὸ θέμα λοιπὸν τῆς *Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924* εἶναι σὲ ἄμεσο πρακτικὸ ἐπίπεδο ἀρρήκτως συνδεδεμένο καὶ ἀποτελεῖ τὸν *θεμέλιο λίθον* τοῦ συγκρητιστικοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἐντεῦθεν τοῦ 1920.

* * *

β. Ἄς προσπαθήσουμε τώρα νὰ ἀνασκευάσουμε πληρέστερα τὴν δευτέρη αἰτίασι, ὅτι δῆθεν ὅσα ὑποστηρίζουν οἱ *Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου* γιὰ τὴν σχέσι αἰτιότητος *Οἰκουμενισμοῦ-Ἡμερολογιακοῦ* εἶναι δῆθεν πρόσφατος «*ἐφεύρεσις*», εἶναι «*πρόφασις*» «*ἐκ τῶν ὑστέρων*»²⁶.

Ἄν καὶ ὅσα μέχρι τώρα ἔχουν ἀναφερθῆ εἶναι ἤδη ἀρκετὰ πρὸς ἀνασκευὴν τῆς θέσεως αὐτῆς, μία ἐπὶ πλέον ἀναντίρρητος ἱστορικὴ μαρτυρία ἀναρεῖ εὐθέως καὶ πλήρως τὴν ὀπωσδήποτε ἀβάσιμη αὐτὴν αἰτίασι.

■ Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι στὴν *Μεταρρύθμισι τοῦ 1924* δὲν ἀντέδρασαν μόνον οἱ τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, ἀλλὰ καὶ πολλὰς εὐφήμες γνωστὲς προσωπικότητες, οἱ ὁποῖες μὲ πλήρη σαφήνεια συνέδεσαν ἀμέσως τὴν *Μεταρρύθμισι* μὲ μία σειρὰ ἐπὶ πλέον *νεωτερισμῶν*, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε προγραμματίσει τὸ οἰκουμενιστικὸ *Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923*, βασιζόμενον ὀπωσδήποτε στὴν *Ἐγκύκλιον τοῦ 1920*.

Μερικοὶ ἐκ τῶν γνωστοτέρων, ἐπισημοτέρων καὶ πλέον ἀξιόπιστων ἦσαν οἱ ἑξῆς:

24. Βλ. ὑπόσημ. 22.

25. Διονυσίου Μ. Μπατιστάτου (ἐπιμελ.), Πρακτικὰ καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου (10.5-8.6.1923), σελ. 189, Ἀθῆναι 1982.

26. Βλ. ὑπόσημ. 20.

- **Γέρων Δανιήλ Κατουνακιώτης** (1843-1929).

Βλ. τὸ Ὑπόμνημά του: «*Φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὁρους διὰ τὴν προσεχῆ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον*» (6/19.5.1925).

- **Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος Ζερβάκος** (1884-1980).

Βλ. τὸ ἄρθρο του: «*Ἡ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Προσύνοδος, Ἀνασκευὴ τοῦ προγράμματος αὐτῆς*» (1926).

- **Μητροπολίτης Κασσανδρείας Εἰρηναῖος** (1864-1945).

Βλ. τὸ ἔργον αὐτοῦ: «*Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος*» (1929).

- **Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος Νικόλαος Βελμιρόβιτς** (1880-1956).

Βλ. τὶς δηλώσεις του στὴν διορθόδοξο *Προκαταρκτικὴν Ἐπιτροπὴν* (Ἅγιον Ὁρος 1930).

- **Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως Σωφρόνιος** (1875-1960).

Βλ. τὶς δηλώσεις του τόσο στὴν *ΙΔ' Ἱεραρχία* (1931), ὅσο καὶ στὴν *ΙΕ' Ἱεραρχία* (1933).

- **Ἀρχιεπίσκοπος Μποκουτσάρσκυ Σεραφεὶμ Σομπόλιεφ** (1881-1950).

Βλ. τὴν Εἰσήγησί του «*Περὶ νέου καὶ παλαιοῦ ἡμερολογίου*» στὸ Συνέδριο τῆς Μόσχας (8-18.7.1948).

Εἶναι λοιπὸν ἀναμφισβήτητος καὶ ἱστορικὰ τεκμηριωμένη ἡ αἰτιώδης *συνάφεια Οἰκουμενισμοῦ-Ἡμερολογιακοῦ* καὶ ὄχι μία «*ἐφεύρεςις*», οὔτε μία «*πρόφασις*» τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Γ'. Ο Μεταρροθμιστής τοῦ 1924: πρωτοπόρος Οἰκουμενιστῆς

Γτὸν τίτλο τῆς *Εἰσηγήσεώς* μας ὑπάρχουν δύο στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ὁπωσδήποτε δὲν ἐτέθησαν τυχαίως: τὸ «1919» καὶ «*ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐπίσημος Ἐκκλησία*».

Ὅφείλω λοιπὸν νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀναφορὰ μου στὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα.

* * *

α. Τὸ ἔτος 1919, ὅπως μαρτυροῦν οἱ ἱστορικὲς πηγές²⁷, θεωρεῖται ἡ ἀπαρχὴ τῆς συγκρητιστικῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, μέσῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή.

Τί ἀκριβῶς συνέβη τὸ ἔτος ἐκεῖνο;

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1919, ἐπισκέφθηκε τὴν Κωνσταντινούπολι μία Ἀντιπροσωπία τῆς ὑπὸ ἴδρυσιν οἰκουμενιστικῆς *Κινήσεως* «*Πίστις καὶ Τάξις*», ἡ ὁποία ἀργότερα θὰ ἀποτελοῦσε ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο ἰσχυροὺς πυλῶνες τοῦ «*Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν*».

Ἡ Ἀντιπροσωπία αὐτὴ, ἀποτελουμένη ἀπὸ Ἐπισκοπελιανούς²⁸ κληρικούς, εἶχε διαβουλεύσεις μὲ συνοδικοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Φαναρίου καὶ ὑπέβαλε μακροσκελῆ Ἔκθεσι, ζητοῦσα «*τὴν ἐγκάρδιον ὑποστήριξιν τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν*», ἀλλὰ καὶ τὴν συμμετοχὴ Αὐτῆς στὴν προγραμματισμένη *Παγκόσμια Διαχριστιανικὴ Διάσκεψι*.

Ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, προεδρευομένη τότε ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοποτηρητοῦ Καισαρείας Νικολάου, ἀπῆντησε στὴν Ἐπισκοπελιανῆ Ἀντιπροσωπία διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2672/10.4.1919 Συνοδικοῦ Γράμματος καὶ διαβεβαίωσε αὐτήν, ὅτι θὰ πέμψη Ἀντιπροσώπους στὴν *Διάσκεψι*,

«τείνουσα οὕτω χεῖρα συναντιλήψεως τοῖς ἐργαζομένοις ἐν τῷ ἰδίῳ ἀγρῷ καὶ ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου»²⁷.

27. Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτση, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν ἴδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, σελ. 53-64 καὶ σελ. 236-250, ἐκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1988.

• Τοῦ Αὐτοῦ, Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη – Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, σελ. 47-51, ἐκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1989.

28. «Ἐπισκοπελιανὴ ἢ Ἐπισκοπικὴ Ἐκκλησία· ὁ ἀμερικανικὸς (Η.Π.Α.) κλάδος τῶν Προτεσταντῶν Ἀγγλικανῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας.

Διὰ τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς, ἐκφράζεται συνοδικῶς ἡ πίστις στὴν οἰκουμενιστικὴ θεολογία τῆς λεγομένης *Διευρυμένης Ἐκκλησίας*, ἐφ' ὅσον Ὁρθόδοξοι καὶ Ἐπισκοπελιανοὶ συνεργάζονται διήθεν, ἐντὸς τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ αὐτοῦ Ἀμπελῶνος.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη σαφῆς συνοδικὴ ἔκφρασις ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν τῆς ἀντορθοδόξου θεολογίας τῆς *Διευρυμένης Ἐκκλησίας*, ἡ ὁποία ὁμιλεῖ περὶ

«Ἐκκλησίας ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ»· περὶ **«Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς»** καὶ **«ὄχι πλέον τῆς Ὁρθοδοξίας μόνης»**· περὶ **«ἐκκλησίας ἐκτὸς ἐκκλησίας», «ἐκτὸς τῶν τειχῶν», «ἐκτὸς τῶν κανονικῶν ὁρίων»** καὶ **«ἐκκλησιαστικῶν συνόρων»** τῆς Ὁρθοδοξίας²⁹.

Τὸ ἰδιαίτερα ἀξιοπρόσεκτο στὴν Συνοδικὴ Ἀπόφασι-Ἐπιστολὴ αὐτῆ τοῦ Φαναρίου πρὸς τοὺς Ἐπισκοπελιανοὺς κληρικούς, εἶναι ὅτι

«τὸ πρῶτο ἐπίσημο κείμενο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ποὺ ὁμιλεῖ γιὰ σύσταση μιᾶς Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι ἡ γνωστὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920»³⁰, ἀλλὰ ἡ Ἀπάντησις αὐτῆ.

Στὸ Συνοδικὸ Κείμενο τοῦ 1919 γίνεται ἐπίσης σαφεστάτη ἀναφορά στὴν ἐτοιμασία τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920:

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, γράφεται,

«προέβη ἤδη εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς Κοινωνίας τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς δυνατῆς πρὸς ἀλλήλας προσεγγίσεως πρὸς προλείανσιν σὺν τῷ χρόνῳ, ... καὶ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν. Ἐπιτροπὴ δὲ εἰδικῶς μελετήσασα τὸ ζήτημα ἔχει ἔτοιμον τὸ πόρισμα αὐτῆς, ὅπερ μετὰ τὴν ὑποβολὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον θέλομεν γνωρίσῃ ταῖς ἀδελφαῖς ἐν τῇ εἰς Χριστὸν πίστει Ἐκκλησίαις»³¹.

29. Κύριοι ἐκφρασταί, ἐκτὸς τῶν δύο συνοδικῶν ἐκφράσεών της (1919, 1920), εἶναι ὁ π. Σέργιος Μπουλγκάκωφ, ὁ Ἰωάννης Καρμίρης καὶ οἱ μητροπολίτης Ἑλβετίας Δαμασκηνὸς (†) καὶ Περγάμου Ἰωάννης.

• Βλ. Γ.Α. Γαλίτη, *«Ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ Ἐκκλησίες»*, περιοδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμάς», ἀριθμ. 755/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 537 καὶ 543· περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθμ. 523/31.10.1995, σελ. 13, ἀριθμ. 260/15.10.1981, σελ. 13-14, ἀριθμ. 517/30.4.1995, σελ. 10 καὶ ἀριθμ. 518/31.5.1995, σελ. 16· περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθμ. 7/1.5.1988, σελ. 267α· Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, Ὁρθόδοξια καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, **Σειρὰ Β-2**, σελ. 20-22, Ἀθήνα 1997.

30. Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτση, Οἰκουμενικὸς Θρόνος..., ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 48.

31. Αὐτόθι, σελ. 49.

Ὡὰ ἐπακολουθοῦσε ἡ γνωστὴ *Ἐγκύκλιος τοῦ 1920*, τῆς ὁποίας οὐσιαστικὲς προϋποθέσεις εἶναι τόσο ἡ οἰκουμενιστικὴ θεολογία τῆς *Διευρυνμένης Ἐκκλησίας*, ὅσο καὶ ἡ ἑτέρα οἰκουμενιστικὴ *Βαπτισματικὴ Θεολογία*.

Ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία ὑποστηρίζει, ὅτι

τὸ βάπτισμα – ὀρθόδοξο ἢ ἑτερόδοξο – δῆθεν ὀριοθετεῖ τὴν Ἐκκλησία, δημιουργεῖ τὰ λεγόμενα «**βαπτισματικὰ ὄρια**» τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοιουτοτρόπως αὐτὴ δῆθεν περιλαμβάνει ὀρθοδόξους καὶ ἑτεροδόξους, οἱ ὅποιοι **συνέχονται** ἀπὸ τὴν λεγομένη «**βαπτισματικὴ ἐνότητα**» τῆς Ἐκκλησίας³².

Ποτὲ δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ὅτι τὸ «*Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν*» ἔχει ὡς θεμέλιό του τὴν *Βαπτισματικὴ Θεολογία*.

* * *

β. Τώρα ἄς ἀναφερθοῦμε στὸ δεύτερο στοιχεῖο τοῦ τίτλου τῆς *Εἰσηγήσεώς* μας: στὴν *καθοριστικὴ συμβολὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐπισήμου Ἐκκλησίας* *στὶς προαναφερθεῖσες οἰκουμενιστικὲς ἐξελίξεις*.

Τὴν ἄμεση καὶ ἄρρηκτη σχέσι *Οἰκουμενισμοῦ - Ἡμερολογιακοῦ* ἐγνώριζε πλήρως ὁ *Μεταρρυθμιστῆς τοῦ 1924*, δηλαδὴ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος († 1938), ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε ἐπίσης τὴν προϋπόθεσι τῆς *Μεταρρυθμίσεως*, δηλον ὅτι τὴν *Ἐγκύκλιον τοῦ 1920*, ἀλλὰ καὶ ἐργάσθηκε **συνειδητὰ** καὶ **μὲ συνέπεια** στὶς προοπτικὲς τῆς, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα.

32. Κύριοι ἐκφρασταί: ὁ *Ἰωάννης Καρμίρης* καὶ ὁ *μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης*.

• **Βλ.** *Ἰωάννου Καρμίρη*, Δογματικῆς Τμῆμα Ε', Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, σελ. 241, 242 καὶ 243, Ἀθῆναι 1973· **Professor John Zizioulas**, «*Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement*», περιοδ. «*Sourozh*», No 21/August 1985, pp. 16-27·

■ **Τὴν «Βαπτισματικὴ Θεολογία»** ἔχει ὡς θεμέλιό του τὸ «*Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν*»· αὐτὴν διεκήρυξε ὁ *Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β'* τὸ 1995· αὐτὴν εἶχε διακηρῦξει δι' Ἐγκυκλίου ὁ *πατριάρχης Δημήτριος* τὸ 1974· αὐτὴν ἐπίσης ἔχουν διακηρῦξει ἐπισημότατα τόσο ὁ *πατριάρχης Βαρθολομαῖος* τὸ 1995, ὅσον ὁ *πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἰγνάτιος* τὸ 1987.

• **Βλ.** *Γεωργίου Ν. Λαιμόπουλου* (ἐπιμελ.), Ἡ Ζ' Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Καμπέρρα-Φεβρουάριος 1991/Χρονικό, Κείμενα, Ἀξιολογήσεις, ἐκδ. «*Τέρτιος*», σελ. 136 («Τελικὴ Ἐκθεση»), Κατερίνη 1992· *Ἐγκύκλιος* «*Ἵνα πάντες ἐν ὧσιν / Ut Unum Sint*», 25.5.1995, § 66· περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἔκτακτον φύλλον/14.4.1974· περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθμ. 520/31.7.1995, σελ. 20· περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθμ. 370/15.1.1987, σελ. 8-13.

Ἔτι ὢν Ἀρχιμανδρίτης καὶ Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος συμμετείχε, ὡς Ἀντιπρόσωπος τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος (μαζὶ μὲ τὸν *Οἰκουμενιστὴ Ἀμίλκα Ἀλιβιζᾶτο*) καὶ τῆς Κύπρου στὴν *Προκαταρκτικὴ Συνέλευσι τοῦ Παγγρηστιανικοῦ Συνεδρίου «Πίστις καὶ Τάξις»* (Γενεύη, 12-20.8.1920)³³.

Οἱ ὀρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι, στὸ Συνέδριο αὐτό,

«προέβησαν εἰς καταρτισμόν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, προγράμματος ἐργασίας τῆς συνδιασκέψεως» αὐτῆς³⁴.

Κατὰ τὸν Νικόλαο Ζερνον,

«Ἡ ἀθρόα αὐτὴ συμμετοχὴ τῶν Ὀρθοδόξων» στὸ Συνέδριο ἐκεῖνο, *«δὲν ἦταν ἄσχετη ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιο πὸς εἶχε ἐξαπολύσει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες [Ἰανουάριος 1920]»*³⁵.

Στὸ Συνέδριο αὐτό, ὁ Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος *«ἀνέπτυξε τὸ πρόγραμμα τῶν Ὀρθοδόξων»*, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς ἐνδεικτικά:

*«Τὸ ὑποβαλλόμενον πρόγραμμα ἀποβλέπει τόγε νῦν εἰς τὴν δημιουργίαν Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὸν τρόπον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἣτις θὰ προλειάνῃ τὸν τελικὸν σκοπὸν τῆς ἐν πίστει καὶ διοικήσει ἐνώσεως αὐτῶν»*³⁴.

Τοῦτο ἀκριβῶς προέβλεπε ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 καὶ πραγματοποιήθηκε τὸ 1948 μὲ τὴν ἴδρυσι τοῦ *«Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»*, τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὄχι μόνον ὡς κύριος παράγων τῆς *Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924*, ἀλλὰ *πρωτοπόρος Οἰκουμενιστῆς* καὶ ὡς ἓνας ἐκ τῶν *θεμελιωτῶν τοῦ παν-ομολογιακοῦ αὐτοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Γενεύης*.

Εἶναι ἄκρως σημαντικὸν καὶ ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι τὸ ἱστορικῆς σημασίας γιὰ τὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνησι* ἐκεῖνο *Πρόγραμμα τῆς Προκαταρκτικῆς Συνελεύσεως τοῦ 1920*

«κατήρτισε» *«μετ' ἐπισταμένην μελέτην ἢ ἀντιπροσωπεΐα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»*, δηλαδὴ ὁ Χρυσό-

33. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 91-95, ἐκδ. «Π.Ι.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων – 47, Θεσσαλονίκη 1996.

34. Αὐτόθι, σελ. 93.

35. Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτση, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 96.

στομος Παπαδόπουλος καὶ ὁ Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος, «γενόμενον δεκτὸν καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσωπειῶν», ἐκ δὲ «τοῦ καταρτισθέντος Προγράμματος διαπιστοῖ πᾶς τις ὅτι αἱ βασικαὶ αὐτοῦ ἀρχαὶ ἀνταποκρίνονται εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920»³⁶.

Ἄλλωστε, ἡ καθοριστικῆς σημασίας συμβολὴ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου στὸ πολύκροτο αὐτὸ Πρόγραμμα, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ ἀνεπιφυλάκτως τὴν οἰκουμενιστικὴν αὐτοσυνειδησίαν καὶ τὶς συγκρητιστικὰς προϋποθέσεις τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924, καταγράφεται καὶ στὴν Ἐκθεσὶν τῶν πεπραγμένων, τὴν ὁποία συνέταξαν οἱ Παπαδόπουλος-Ἀλιβιζᾶτος καὶ ὑπέβαλαν στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, προεδρευομένην –σημειωτέον– ὑπὸ τοῦ Μελετιίου Μεταξάκη.

Ἡ πολὺ ἐνδιαφέρουσα αὕτη «Ἐκθεσις περὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου, τῆς συγκροτηθείσης ἐν Γενεύῃ (30 Ἰουλίου - 8 Αὐγούστου 1920)»,

■ ὅπου παρατίθεται καὶ τὸ Πρόγραμμα, περιλαμβάνον δύο ἐνότητες: «1. Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν» (§§ α-ς) καὶ «2. Ὁργάνωσις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν» (§§ α-ε),

ἐνημέρωνε τὴν Σύνοδο, ὅτι

«ὠμολογήθη καὶ ἐν τῇ Συνδιασκέψει ὡς καὶ ἐν τῇ Εἰσηγητικῇ Ἐπιτροπείᾳ τοῦ Συνεδρίου, ὅτι τὸ Πρόγραμμα τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπῆρξε τὸ θετικώτερον καὶ σπουδαιότερον σημεῖον τῆς δράσεως τῆς Συνδιασκέψεως»³⁷.

* * *

36. Ἀντωνίου Μ. Παπαδοπούλου, Ἡ Στάσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐναντι τῶν Σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς Ἐτεροδόξους, στὸ: Μαρτυρία καὶ Διακονία τῆς Ὁρθοδοξίας Σήμερα, τ. II, σελ. 86-87, ἐκδ. «Ἀδελφῶν Κυριακίδης», Θεσσαλονίκη 1998.

37. Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία, ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν (1817-1967), τ. Β', σελ. 903. Ἀθήναι 1970. ● Ἡ «Ἐκθεσις»: σελ. 901-917.

■ Ἐπιπροσθέτως, ἡ οἰκουμενιστικὴ προοπτικὴ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου εἶναι καταφανὴς τόσο στὸν Ἐνθρονιστήριον Λόγον αὐτοῦ (1923, Μάρτιος), ὅσο καὶ στὸν ἐκφωνηθέντα ἐπὶ τῇ κοιμῆσει αὐτοῦ ὑπὸ ἀρχιερέως Ἐπικλήδειον Λόγον (23.10.1938), ἐπίσης δὲ καὶ ἐξ ὧν γράφει ὁ ἴδιος ὡς Ἱστορικός.

● Βλ. Παύλου Μοναχοῦ Κυπρίου, Νεσημερολογισμὸς – Οἰκουμενισμὸς, σελ. 60, ἐκδ. «Κ.Γ.Ο.», Ἀθήναι 1982· περιοδ. «Ἐκκλήσια», ἀριθμ. 43-44/29.10.1938, σελ. 355· Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου, Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, σελ. 192, ἐκδ. «Α.Δ.Ε.», ἐν Ἀθήναις 1954.

Θὰ ἦταν ὅμως μεγάλη παράλειψις ἢ μὴ ἀναφορὰ σὲ ἓνα ἱστορικῆς πράγματι σημασίας γεγονός, τὸ ὁποῖο εἶναι ἄκρως ἐνδεικτικὸν τῆς καθοριστικῆς συμβολῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐπισήμου Ἐκκλησίας στὴν πρόοδο τοῦ Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὴν 1.11.1958, συνεκλήθη ἡ τακτικὴ Σύνοδος τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος (ΚΕ' Ἱεραρχία), ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀθηνῶν Θεοκλήτου Β', ἡ ὁποία ὡς ὄγδοον θέμα ἡμερησίας διατάξεως, ἀντιμετώπισε τὸ πρόβλημα τῶν «Σχέσεων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ὁμοδόξους καὶ ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»³⁸.

Κατόπιν, τριῶν Εἰσηγήσεων, ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Φιλίππων Χρυσοστόμου, Σάμου Εἰρηναίου καὶ Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος, ἐκτενοῦς συζητήσεως καὶ ἐπανειλημμένων εὐφήμων ἀναφορῶν στὴν συγκρητιστικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, τελικῶς ἀπεφασίσθη «ὁμοφώνως διὰ βοῆς» ἡ συμμετοχὴ «τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκκλησιαστικὴν Κίνησιν»³⁸.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ πτώσις συνετελέσθη μὲ τὴν διακήρυξιν ἐν Συνόδῳ Ἱεραρχίας θέσεων ἀνορθοδοξοτάτων, ὡς λόγου χάριν, ὅτι

«εἶναι πρὸς τιμὴν καὶ δικαίαν ἐν Χριστῷ καύχησιν τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅτι ἐγκαίρως αὕτη, ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν, διὰ τοῦ Πρώτου καὶ Ἀποστολικοῦ Οἰκουμενικοῦ αὐτῆς Θρόνου, κατενόησε τὴν ἀνάγκην καὶ ἔρριψε τὴν ἰδέαν, ὅπως σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, ὡς ἐνιαῖον σύνολον, ἐν ἱερᾷ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συμμαχία, ὠψώσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ», σχηματίσῃ «παγχριστιανικὴν παράταξιν» καὶ «ἐνιαῖον Χριστιανικὸν Μέτωπον», συγκροτήσῃ «Κοινωνίαν Ἐκκλησιῶν», «κατ' ἀπομίμησιν τῆς τότε συσταθείσης “Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν”», «εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν συγχρόνων ἀντιχριστῶν ρευμάτων καὶ ἐπιθέσεων», ἐφ' ὅσον ἄλλωστε καὶ «οὐδεμία θρησκεία θὰ ἠρνεῖτο συνεργασίαν καὶ συνδρομὴν εἰς σύμπτωξιν κοινοῦ μετώπου πασῶν τῶν θρησκευτῶν κατὰ τῆς ἀθεΐας»³⁸.

38. Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα, ἐνθ' ἀνωτ., τ. Δ', σελ. 2817 καὶ 2823, Ἀθήναι 1972· τ. Ε', σελ. 3148-3200, 3199, 3170, 3171, 3178, 3172, 3182, Ἀθήναι 1974.

Ἡ ἀναντιρρήτως οἰκουμενιστικὴ βᾶσις τοῦ προτεινομένου αὐτοῦ τοῦ «Ἐνιαίου Χριστιανικοῦ Μετώπου», αὐτῆς τῆς «Παγχριστιανικῆς Παρατάξεως» παρέπεμπε ἀναφανδὸν στὰ συγκρητιστικὰ θεμέλια τοῦ «καταφανῶς αἰρετικοῦ» Οἰκουμενισμοῦ, Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ καὶ δὴ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἐφ' ὅσον ὑπεστηρίχθη κατ' ἐκείνην τὴν Σύνοδον σαφῶς καὶ ἀπροκαλύπτως, ὅτι

«καὶ χωρὶς ἐνότητά πίστεως καὶ χωρὶς μίαν – ἐν κανονικῇ ἀκριβολογίᾳ– πίστιν, εἶναι δυνατόν, ἐν τῇ αὐτῇ πίστει, ὡς πρὸς τὰ θεμελιώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ δόγματα, ἡ ἐνότης τοῦ πνεύματος»³⁹.

³⁹. Βλ. ὑποσημ. 38.

Δ'. Κρήτη: «τὸ ἔσχατον πτώμα»

Ἐν κατακλείδι...

Τὸ ἔτος 2016, στὴν Κρήτη, ἡ αὐτο-αποκληθεῖσα «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν ἐπεκύρωσε τὴν ἀντορθόδοξη πορεία ἑκατὸ ἐτῶν.

Στὸ Κείμενό της: «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», γίνεται ἐκτενὴς ἀναφορὰ στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν».

Σὲ ἑξὶ συνολικῶς παραγράφους, §§16-21, ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ἐκφράζεται ἀνεπιφύλακτα γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ ἀποτιμᾷ θετικᾶ τὴν ἐν γένει «θεολογικὴ προσφορὰ» τοῦ «Συμβουλίου» καὶ εἰδικὰ τὴν ἀντορθόδοξη «Δήλωσι τοῦ Τορόντο», 1950⁴⁰.

Ἦταν τὸ ἔσχατον τῆς συλλογικῆς-συνοδικῆς πτώσεως καὶ καταπτώσεως τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

Τότε, τὸ 2016, στὴν Κρήτη, ὑψώθηκε ὀριστικᾶ πλέον τὸ «τεῖχος», τὸ ὁποῖο στὸ ἐξῆς θὰ χωρίζη μὲ τρόπο σαφέστατο καὶ ἀναμφισβήτητο τὴν Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων, ἀπὸ τὴν συγκρητιστικὴ ψευδο-ορθοδοξία τῶν πεπτωκότων Οἰκουμενιστῶν.

Ἡ υἱοθέτησις καὶ διακήρυξις τῆς αἰρέσεως, μάλιστα σὲ ἐπίπεδο συνοδικό, εἶναι πράγματι, κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης, «τὸ ἔσχατον πτώμα»⁴¹.

40. Βλ. «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον», Official Documents of the Holy and Great Council of the Orthodox Church, <https://www.holycouncil.org/-/rest-of-christian-world>.

• Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου, «Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης καὶ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», περιοδ. «Θεοδορμία», Ἰούλιος-Δεκέμβριος 2016, σελ. 557-565.

• Ἀλεξάνδρου Τσβετκόβ (Θεολόγου), «Ἡ Δήλωσι τοῦ Τορόντο καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμβαρίου», περιοδ. «Θεοδορμία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2017, σελ. 597-611.

• Mihai-Silviu Chirila (Θεολόγου), «Ἐκκλησιολογικὲς Συνέπειες τῆς ἐπικύρωσις τοῦ αἰρετικοῦ κειμένου “Ἡ Δήλωσι τοῦ Τορόντο” ἀπὸ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης», περιοδ. «Θεοδορμία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2018, σελ. 323-357.

41. Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, PG τ. 44, στλ. 504A, Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῶν Παλμῶν, Τὸ Δεύτερον Βιβλίον, Κεφάλαιον Ε'.

Ἡ φωτισμένη συμβουλή τοῦ Θεοφόρου Ἀγίου Ἰγνατίου ἄς εἶναι ἀσφαλῆς ὁδηγός μας:

«Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, κἂν ἀξιώπιστος ᾦ, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, κἂν προφητεύῃ, λύκος σοι φαινέσθω, ἐν προβάτου δορᾷ, προβάτων φθορὰν κατεργαζόμενος»⁴².

+

Τῷ δὲ Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!

⁴². Ἀγίου Ἰγνατίου Θεοφόρου, PG τ. 5, στλ. 912AB, Πρὸς Ἡρώνα Διάκονον Ἀντιοχείας, § II.